

Tortels in de tuin

Een doffe klap weerklinkt door de woonkamer. Verschrikt kijk ik naar het raam waar het geluid vandaan komt. Nog net zie ik de staart van een Turkse Tortel om de hoek verdwijnen. Gelukkig, die is niet te pletter gevlogen. Op het raam is een duidelijke afdruk van de vogel achtergebleven in wit poeder dat afkomstig is uit de veren van de duif. Het lijf, de kop en de poten zijn één keer afgebeeld, de uitgespreide vleugels twee keer.

In de daarop volgende maanden zie ik af en toe een Tortel in de tuin die er uitziet alsof hij een aanvaring met een raam heeft gehad. Het kopje is aan de linkerkant wat verfrommeld en het oog ziet er anders uit dan normaal. De vogel lijkt zich echter aardig te kunnen redden.

De Turkse Tortels komen op het vogelzaad af dat ik in de tuin strooi. Het zijn sierlijke beige duifjes met een zwart halsbandje. Halverwege de vorige eeuw zijn ze op eigen

kracht naar Nederland gekomen door uitbreiding van hun verspreidingsgebied in noordwestelijke richting. Ondertussen broeden ze in heel het land, vooral in stedelijk gebied.

Samen met de Huismussen pikken de Tortels van het voer zonder elkaar lastig te vallen. Door Kauwen laten ze zich verjagen, maar voor Eksters zijn ze minder bang. Een paar keer heb ik gezien dat een Turkse Tortel een Ekster wist te imponeren. De Tortel zette al zijn veren op, stak zijn vleugels omhoog en sloeg ermee naar de Ekster, waarbij hij een schor, boosaardig keelgeluid maakte.

Tegen Eksters zijn ze onaardig, maar nog onverdraagzamer zijn ze ten opzichte van hun eigen vliegvlugge jongen. Geen seconde worden de fletse pubers getolereerd op de voerplek. Honderden meters worden ze met grote snelheid achtervolgd, de ouders op nog geen staartlengte afstand. De jongen moeten elders hun heil gaan zoeken.

De ouders gaan direct aan de slag met een nieuw legsel. Daarbij komen weer hun tedere kanten naar boven. Ik zag eens een stelletje Turkse Tortels dat gezamenlijk in een piepklein vogelbadje aan het spetteren was, een prachtig schouwspel. Maar ook twee Torteltjes, dicht tegen elkaar aangedrukt op de dakrand, geven een gevoel van knusheid dat mij niet onberoerd laat.

Caroline Elfferich, juni 2004.